

Bruinisse, 15 april 2017

Onderwerp : aannemen beroep naar Gereformeerde Kerk Enter

Broeders en zusters,

Als student ben je blij als je een beroep ontvangt, als predikant is dat heel anders, in elk geval in mijn geval. Je hebt het goed, je werk in Gods Koninkrijk wordt gezegend en draagt vrucht, waarom zou je weggaan? Er alleen al over nadenken geeft onrust.

Vijf jaar geleden hebben we heel duidelijk Gods roep gehoord in het beroep vanuit Bruinisse. In de afgelopen weken zijn we tot de overtuiging gekomen dat nu Gods roep klinkt in het beroep vanuit Enter. Ik licht graag toe 'waarom?'

Dat zit soms in heel kleine dingen. De waardevolle en hartelijke contacten vanaf het allereerste begin. (Al was het wel even schrikken voor de leden van de beroepingscommissie dat ik bij de kerkdeur stond en vroeg of ze op vakantie waren...) De open houding die ontstond om ruimer, 'hervormder', te denken dan de strikte, 'gereformeerde' lijn van eerst geloofsbelijdenis door de ouders voordat er een kind gedoopt kan worden. De goede gesprekken op de scholen over onze kinderen. Groter en belangrijker waren de gesprekken van hart tot hart op zondag 2 april. Marleen met een drietal moeders, ik met leden van de kerkenraad en beroepingscommissie. En de waardevolle gemeenteavond op dinsdag 4 april. In die gesprekken waren het de opmerkingen van moeders met kinderen die bleven hangen. Voor mij niet gek als je bedenkt dat ik tijdens mijn studie, tijdens een onderzoek in een geloofsgemeenschap, al de conclusie trok dat moeders met kinderen vaak de graadmeter vormen van de gemeente. De waardevolle woorden door moeders gesproken, hebben voor mij uiteindelijk de doorslag gegeven om het beroep aan te nemen.

Dat doen we met gemengde gevoelens, maar van harte. In Bruinisse is er veel opgebouwd aan waardevolle contacten in het pastoraat, tijdens de catechese, het kringwerk en de Bitterballenclub, bij de voetbal en op het dorp en op het eiland. Maar in het geloof dat het Gods kerk is, durf ik Bru de komende maanden los te laten en Enter tegemoet te gaan. Om het goede van Bru in mijn hart te bewaren en mijn hart te openen voor het onbekende van Enter. In geloof dat het goed is. Niet omdat ik denk het in me te hebben een ideale dominee te zijn, niet omdat ik denk dat u een volmaakte gemeente bent, maar omdat ik geloof dat God het is die ons samenbrengt. God is al eeuwen werkzaam in Enter en vol geloof, hoop en liefde wil ik me inzetten om de bij u aanwezige genade en vrede te doen vermeerderen (1Petrus1:2) met het oog op de toekomst. De toekomst van een vitale geloofsgemeenschap

die voor velen tot zegen zal zijn. Of om het met Paulus te zeggen, 'ik verlang er vurig naar u te zien, om u in enige geestelijke genadegave te laten delen, waardoor u versterkt zou worden, dat is te zeggen, om in uw midden samen bemoedigd te worden door het onderlinge geloof, zowel dat van u als dat van mij.' (Rom1:11-12)

Vijf jaar geleden hebben enkele gedeelten uit Jesaja mij bemoedigd om het beroep naar Bruinisse aan te nemen. Deze woorden zijn ook nu weer voor mij een bemoediging. Dat jongeren moe en afgemat zullen worden, en jonge mannen zeker zullen struikelen; maar dat wie de HEER verwachten, ze zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden (40:30-31) en dat God ook zegt 'Wees niet bevreesd, want Ik ben met u, wees niet verschrikt, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn rechterhand, die gerechtigheid werkt.' (41:10) Met zo'n God durfde ik het predikantschap aan, en met deze God durf ik ook een volgende stap in het predikantschap aan. Ervaar ik uw roep als Gods roep en kijk ik er naar om te worden bevestigd als uw herder en leraar. Niet als *dominus*, een heersende meester, maar als *verbi divini minister*, een dienaar van het Goddelijke Woord.

Met deze God durven we het als gezin aan om ons los te maken van het vertrouwde Bruinisse en onze intrek te nemen in de pastorie van Gereformeerd Enter. In het volste vertrouwen dat we spoedig ons thuis zullen voelen in het huisgezin van God te Enter en elkaar tot zegen zullen zijn.

Nogmaals, dat zullen we met gemengde gevoelens doen. Maar het zijn geen tegenstrijdige gevoelens meer. We mogen vele zegeningen tellen na vijf jaar Bruinisse, het vele goede overheerst. Die goede God is niet aan tijd of plaats gebonden en zal ook met ons zijn als we verhuizen van Schouwen-Duiveland naar Twente.

We kijken er naar uit om spoedig onderdeel te worden van jullie (geloofs)gemeenschap. Als een hervormde dominee van een gereformeerde kerk ;- ) Geloofd zij God die muren afbreekt, zijn plan met ons leven ontvouwt en onze wegen uiteindelijk toch heeft samengebracht.

In Christus verbonden, een broederlijke groet,

Floris den Oudsten v.d.m.

P.S.

Met het oog op de kinderen zouden we het wel fijn vinden als ze het schooljaar hier kunnen afmaken.